

2) низьку інвестиційну активність, що зумовлена вкрай важким станом об'єктів житлово-комунального господарства та непослідовністю політики органів місцевого самоврядування в цій сфері;

3) замалий досвід апробації концесії в Україні;

4) відсутність або недостатній рівень обміну між органами місцевого самоврядування України та інших країн інформацією й досвідом про сучасні тенденції та практику господарювання на засадах концесії тощо.

Загалом удосконалення організаційно-економічних механізмів державно-приватного партнерства на сучасному етапі можна здійснювати на основі врахування зарубіжної практики використання дієвих економічних механізмів щодо виводу пріоритетних галузей з кризового стану, врахування необхідності врегулювання взаємовідносин та спільних інтересів між державою та приватними компаніями, проведеної діагностики результативності чинних механізмів партнерства в Україні.

Література:

1. Крейдич І.М. Механізм залучення коштів в інфраструктурні проекти / І.М Крейдич // Економіка АПК. – 2009. - № 11. – С. 28-30.

2. Нагорна О.В., Плаксун В.П. Особливості фінансування інфраструктурних проектів в Україні: теорія і практика / О.В.Нагорна, В.П.Плакун // Молодий вчений. – 2016. - № 12 (39).- С. 796-801.

3. Підгасць С.В. Проблеми розвитку механізму концесії як форми державно-приватного партнерства/ С.В.Підгасць // Інфраструктура ринку. – 2017. - № 7. – С. 192-198.

4. Сментина Н. В., Клевцевич Н. А. Управління інфраструктурними проектами: навчальний посібник. – Одеса: ОНЕУ, 2016. – 193 с.

5. Шевченко А.А. Источники и риски финансирования инфраструктуры / А.А.Шевченко // Интернет-журнал «Науковедение». – 2016. - Т. 8. - № 6. – С. 21-34.

Ганна ПАНЮК

студентка факультету банківського бізнесу, ТНЕУ

Науковий керівник: *к. е. н., ст. викладач*

кафедри фінансів ім. С.І.Юрія Круп'як І. Й.

РОЛЬ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ У ВІДНОВЛЕННІ ДОВІРИ ДО БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ

В умовах трансформації сучасних економічних процесів розроблення нових методів формування та зміцнення довіри населення до банківської системи стає основою її економічного зростання. Водночас, в Україні довіра населення до національної валюти та Центрального банку формувалась історично через відповідне сприйняття банківських продуктів, під впливом

девальвацій та не завжди з корисних дій регулятора. Підтвердженням цього є проведене Центром імені Разумкова у жовтні 2017 року соціологічне опитування стосовно довіри населення до Національного Банку. За результатами опитування було встановлено, що 75,2% опитаних не довіряють Національному банку та лише 13,5% довіряють йому. При цьому, 3,2% опитаних – повністю підтримують дії Центрального банку, 17,1% – підтримують окремі дії та 63,5% не підтримують дії НБУ. Загальна кількість учасників становила 2018 чоловік.

Отже, більша половина респондентів не довіряє НБУ та не підтримує його дії. Відтак, значна частина населення зберігає заощадження в готівковій формі або спрямовує їх у тіньову сферу, що призводить до зменшення інвестиційних ресурсів банків та сповільнює розвиток економіки держави. Причинами такого явища є збільшення темпів інфляції та стрімка і неконтрольована девальвація національної валюти.

Для відновлення довіри до банківської системи Національний банк на законодавчому рівні приймає закони щодо прозорості монетарної, валютно-курсової політик, цілей НБУ та інструментів валютного регулювання. Так, при Раді Національного банку було створено Громадську колегію та Вищу експертну Раду, які займаються формуванням монетарної політики відповідно до чинного законодавства.

Національному банку доцільно також проводити політику економічного прагматизму та враховувати інтереси національного виробництва. Тобто, визначити місце банківської системи, кредитів та організацій в змішаній економіці. Ефективність такої політики визначається збільшенням інвестицій в основний капітал.

В сучасних умовах відновлення довіри до банківської системи покращить роботу Уряду, парламенту та інших установ. Саме тому, головними завданнями Національного банку України на шляху збільшення довіри з боку суспільства до банків мали б бути такі:

- підвищення ефективності банківського нагляду;
- забезпечення повноцінної роботи банку;
- жорсткий контроль за умовами кредитної і процентної політики комерційних банків;
- оперативне реагування на найменші порушення правил, щодо здійснення операцій на міжбанківському ринку;
- гарантування прозорості прийняття будь-якого рішення щодо реорганізації банків за чітко прописаними критеріями.

Реалізація Центральним банком своїх функцій та завдань, як регулятора банківського нагляду, має бути основним фактором стабільності банківської системи та достатнього рівня надійності до комерційних банків з боку населення. При цьому, підвищення ефективності банківського нагляду пов'язують із необхідністю зменшення ризику втрат для вкладників та інших кредиторів. Разом з тим, ефективність банківського нагляду доцільно визначати

роботою на ринку банківських послуг таких банківських установ, надійність яких не викликає сумнівів у суспільства.

Головними ознаками надійності повинні бути банки, які мають три основні лінії захисту:

- професійний рівень керівництва і висока прибутковість;
- достатнє резервування коштів;
- достатній розмір капіталу для покриття непередбачених збитків.

Впродовж останніх двох років Національний банк України одночасно виконував дві групи завдань щодо підвищення довіри населення до банківської системи. Так, у монетарній політиці НБУ відмовився від політики утримання фіксованого обмінного курсу і зобов'язався проводити інфляційне таргетування.

За монетарного режиму інфляційного таргетування, Національний банк публічно оголошує бажаний рівень інфляції та використовує всі доступні інструменти, щоб його досягнути. Так, в Україні на 2015 рік прогнозувалася інфляція на рівні 20%, у 2016 – 12%, а на 2017 – 8% (+2%). Фактично в 2015 році рівень інфляції сягнув – 43,3%. В 2016 році значення цього показника склало 12,4% та за 9 місяців 2017 року – 10,2% [2]. Отже, Національному банку не вдалось досягти цілі на 2015 рік, але 2016 рік був успішним. Разом з тим, низька довіра населення до обіцянок Національного банку робить його дії менш ефективними.

Другим завданням НБУ у банківському секторі було проведення стрес-тестувань, змушення банків розкрити інформацію про своїх власників та запровадження жорстких обмежень щодо взаємодії банків із пов'язаними особами. Національний банк вивів також з ринку десятки банків, яким не вдалось наростити достатньо капіталу, які займались відмиванням грошей, шахрайською діяльністю та націоналізував великий системний банк.

Таким чином, довіра населення до банківських установ не буде відновлюватись без гарантування Центральним банком безпеки коштів вкладників, належної діяльності відповідних банківських установ.

Література:

1. Закон України «Про банки і банківську діяльність»: від 7 грудня 2000 р. № 2121-III [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua>
3. Офіційний сайт Міністерства фінансів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.minfin.gov.ua>